

Hồi Thứ Hai Mười Tám

TÍNH SAI MỘT NƯỚC CỜ

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Dù tôi có nói, đại sư cũng không thể bắt được y.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Dù y có ba đầu sáu tay, Mẫn cô nương cứ nói cho tôi biết, không ngại gì mà.

Nữ lang áo trắng đáp cộc lốc:

– Đại sư có biết cũng vô ích.

Thiết Mộc đại sư tức mình nói:

– Đem đã tàn rồi, cô nương đừng quanh co cho mất thêm thời giờ nữa.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm giây lát rồi nói:

– Được lắm! Đó là Cỗn Long Vương, hai vị có biết chăng?

Thiết Mộc đại sư khẽ lẩm nhẩm: “Cỗn Long Vương! Cỗn Long Vương! Có lẽ là một nhân vật mới quật khởi sau này?”.

Nữ lang áo trắng nói:

– Đại sư đoán đúng đó. Nhưng đại sư chẳng còn sống được mấy nữa.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

– Cô bé này quen nói lạc đề, toàn những chuyện vu vơ. Nếu mình còn hỏi thêm chuyện này thì sẽ xa mãi chính đề.

Nhà sư ngẫm nghĩ một lúc nói:

– Cô nương đã biết bọn tại hạ sắp chết thì sao không nói toạc ra? Biết đâu bọn ta sẽ giúp được cô nương phần nào?

Nữ lang áo trắng lại phá lên cười:

– Các người lại còn phí tâm nghĩ đến chuyện giúp người làm gì?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Con người ta ở đời, ai mà giỏi được cả mọi người, dù võ công cô nương có giỏi đến đâu đi nữa cũng không thể nói không cần ai giúp đỡ.

Nữ lang áo trắng nghiêm trang nói:

– Mẫn lão anh hùng chết rồi, tuy không phải chết về tay tôi nhưng trước khi

xảy ra vụ này tôi đều được biết hết. Tôi thấy y đi cầu cứu khắp nơi thật là đáng thương. Lòng tôi cũng bần khoản nhưng không tiện hỏi y nhiều. Tôi nói bấy nhiêu tưởng cũng đủ lắm rồi, đừng bắt tôi phải nói thêm nữa. Các vị mà muốn cáo biệt thì xin hãy đi ngay.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đúng rồi! Sự tình lệnh tôn đã chết là đích thực rồi. Lão tăng còn mấy điểm chưa hiểu xin cô nương cho bản tăng hỏi thêm mấy câu.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Đại sư còn có điều chi thắc mắc?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Tôi chỉ hỏi vài câu đơn giản, xin cô nương trả lời vắn tắt cho.

Nữ lang áo trắng nói:

– Hay lắm! Tôi chỉ trả lời đại sư ba câu nữa. Dù đại sư có hỏi thừa một câu cũng xin miễn tôi phải trả lời.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lệnh tôn bị chết vào tay ai?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Điều này khó nói quá!

Thiết Mộc đại sư nhắc lại:

– Lão tăng chỉ muốn hỏi ai đã trực tiếp hại Mẫn lão gia?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Không có ai trực tiếp hại y cả, y bị lương tâm cắn rứt sợ quá mà chết.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Cô nương có phải là con của Mẫn lão gia không?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc, giả bộ làm mặt giận nói:

– Ông này thật là lỳ! Tại sao cứ hỏi việc riêng của người ta là sao?

Thiết Mộc đại sư cũng lớn tiếng đáp:

– Cô nương xảo ngôn lừa bịp ta đến đây, lại còn bày trò ma quỷ bảo ghi tên vào Ký Tử Bạ!

Nữ lang nói:

– Tôi có lừa lọc đại sư đâu? Tôi chỉ nói cho quý vị biết những điều bí mật của Mẫn lão gia hồi sinh thời là gì.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cô nương mồm năm miệng mười thao thao bất tuyệt, toàn nói những

chuyện kinh hồn động phách, còn chính đề thì lại nói một cách rất hàm hồ.

Đại sư nói toạc ra như vậy, quần hào trong đại sảnh như người đang ngủ mơ bưng tỉnh nghĩ bụng: “Thị này nói đến nửa ngày trời toàn những chuyện đầu đầu, nào chuyện tranh chấp giữa hai phe chính, tà, nào chuyện tranh đoạt tam bảo, còn hung thủ là ai thì lại không nói”. Bấy giờ mọi người đều lên tiếng:

– Đại sư nói đúng lắm...

Thiết Mộc đại sư nghiêm trang nói tiếp:

– Cô nương đã nói là trả lời cho bản tăng ba câu hỏi sao không trả lời trực tiếp vào câu hỏi mà cứ quanh co?

Nữ lang áo trắng nghe lời Thiết Mộc đại sư trách mắng thì ra chiều bẽn lễn thở dài nói:

– Nếu biết thế này thì tôi chẳng trả lời nữa.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng không để cho cô nương thiệt đâu. Cô nương trả lời cho bản tăng ba câu, bản tăng đáp lại cô một việc.

Nữ lang áo trắng nói:

– Thôi bây giờ tôi trả lời đại sư ba câu xong, lập tức các vị phải ra khỏi đại sảnh này.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng hỏi:

– Mẫn cô nương nói vậy các vị có bằng lòng không?

Có đến quá nửa số người trong đại sảnh đồng thanh đáp:

– Chúng tôi xin tùy theo đại sư quyết định.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Canh tư chúng tôi ra khỏi nơi đây, canh năm lại trở vào. Lão tăng xin đại diện cho quần hào chịu lời của cô nương.

Nữ lang áo trắng giục:

– Đại sư hỏi đi!

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lão tăng xin hỏi là cô nương có phải là con của Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng hàm hồ đáp:

– Chúng tôi tuy danh là cha con nhưng không có tình cha con.

Thiết Mộc đại sư run lên nói:

– Câu trả lời này cao xa quá, lão tăng vẫn không hiểu rõ cô nương có phải là con ruột của Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng xẵng giọng đáp:

– Nếu đại sư không hiểu thì về mà hỏi lại phương trượng quý tự.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói:

– Thôi được! Thế là xong một câu. Tên hung thủ giết hại Mẫn lão gia là ai?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Y tự uống thuốc độc mà chết!

Câu đáp này khiến cho quần hào phải sửng sốt. Thiết Mộc đại sư chấp tay niệm “A Di Đà Phật” rồi nói:

– Mẫn lão gia đã chiếm được tam bảo, hiện giờ vật ấy đang ở đâu?

Quần hào ai nấy đều chấn động, chăm chú lắng nghe từng tiếng một.

Nữ lang áo trắng cười đáp:

– Vì y không chịu tiết lộ nơi giấu tam bảo nên mới tự tử mà chết.

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi:

– Tôi hỏi cô nương hiện giờ tam bảo đang ở đâu?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Tôi xin nói thật để đại sư rõ: trừ tiên phụ tôi thì không còn người thứ hai nào biết cả.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Thế là một câu hỏi nữa lão tăng chưa được thỏa mãn.

Nữ lang áo trắng nói:

– Lão thiền sư hỏi những câu oái oăm như vậy tiếc rằng không thể nói hết được. Giả tử các việc trong thiên hạ đều giản dị như vậy thì trong võ lâm làm gì còn có nhân vật được người thần phục là tài trí tuyệt vời.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng chỉ cần cô nương nói thật, còn kỹ thuật tra hỏi của lão tăng kém cỏi thì không có điều chi đáng trách cô nương.

Nữ lang áo trắng nói:

– Chỉ còn một câu hỏi nữa thôi. Tôi hy vọng trước khi hỏi, tôi mong rằng đại sư hãy suy nghĩ kỹ đừng hỏi điều mà tôi không thể trả lời.

Quả nhiên Thiết Mộc đại sư ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi:

– Theo sự quan sát của lão tăng thì dường như cô nương cũng bị người khác áp chế. Bất luận là y có phải là hung thủ đã làm chết Mẫn lão anh hùng không? Nhưng cô nương có xét đoán ở con người đó một chút dấu vết nào không?

Nữ lang áo trắng hơi biến sắc, từ từ nhắm mắt lại, dường như để cố tâm lấy

lại bình tĩnh.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn nữ lang áo trắng rồi tiếp tục hỏi:

– Đó là con người đứng sau lưng giật dây tất cô nương phải biết y là ai? Con người đã trực tiếp chỉ điểm cho cô nương đó tên họ là gì?

Nữ lang áo trắng cướp lời đại sư đáp:

– Cỗn Long Vương!

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Tôi chưa hỏi hết câu sao cô nương lại cướp lời đáp ngay?

Nữ lang áo trắng nói:

– Đủ rồi! Đủ rồi! Tôi đã trả lời quá nhiều rồi.

Đột nhiên nàng cảm thấy như có điều gì khiếp sợ, toàn thân run bắn lên, nàng liền lấy tay che mặt.

Thiết Mộc đại sư còn toan nói mấy câu trách móc nữa, nhưng thấy nàng khiếp sợ nhà sư cũng mềm lòng than rằng:

– Ta bức bách một cô gái nhỏ tuổi đến thế này thì không phải là hành vi của bậc anh hùng.

Nghĩ vậy, Thiết Mộc đại sư thở dài nói:

– Dù cô nương cướp lời, lão tăng cũng đành chịu thua rồi không hỏi nữa.

Nữ lang áo trắng lẩm bẩm nhắc lại:

– Tôi đã nói nhiều quá rồi!

Tiếng nàng nói khê quá, chỉ thấy máy môi. Không những người đứng ở xa mà ngay cả Thiết Mộc đại sư đứng gần nàng mà cũng không nghe thấy.

Đột nhiên Phạm Mộc đại sư lên tiếng:

– Hai vị đạo hữu của phái Thanh Thành đi lâu rồi mà sao không thấy trở về? Bọn ta phải nhờ mấy vị đi nghe ngóng xem sao chứ?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bất tất phải tra xét làm gì. Hai vị đó chưa về thì bọn ta còn chiếm được ưu thế. Nếu hai vị đó trở về thì mình lại phải phân tán nhân lực để đối phó.

Quần hào nghe nói rùng mình, nhưng sau mọi người hiểu ra nên lẳng lặng không nói gì nữa.

Số là Đỗ Thiên Ngạc sau khi ra ngoài đại sảnh một lát trở về đột nhiên thay đổi lập trường, quay về bè với nữ lang áo trắng. Giả tử Thanh Thành Song Kiếm cũng theo kiểu Đỗ Thiên Ngạc, quay về bên nữ lang áo trắng thì tình hình càng thêm trầm trọng. Ai cũng thừa biết võ công của Thanh Thành Song Kiếm, các vị có mặt tại đó, ít ai có thể ngang sức cùng họ.

Nhà đại sảnh lại im phăng phắc. Quân hào đều nhận thấy không còn câu gì để nói, không còn câu gì để hỏi.

Sự tình đêm nay đã đến giai đoạn quyết định, không rút lui thì phải hành động.

Thời gian trầm lặng kéo dài chừng khoảng cạn tuần trà, Phàm Mộc khẽ hỏi Thiết Mộc đại sư:

– Chúng ta đi thôi chứ?

Chính Thiết Mộc đại sư cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, trong lúc nhất thời chưa tìm ra cách giải quyết. Giờ nghe sư đệ hỏi đến bất giác thờ dài chưa kịp trả lời. Bất thành linh một tiếng “Cạch” vang lên, hai cánh cửa lớn mở ra. Viên Hiếu xông xộc xông vào hỏi:

– Nói chuyện xong chưa?

Y tính khí hồn nhiên, chưa hiểu được kiểu cách giang hồ. Đã không có tiếng tăm gì trong võ lâm mà mặt lại dài như mặt vợ nên chẳng ai thèm trả lời.

Viên Hiếu đảo mắt nhìn khắp một lượt, không thấy ai để ý gì đến mình liền chạy qua bên nữ lang áo trắng. Khi gần đến bên Thượng Quan Kỳ, y nắm tay chàng nói:

– Đại ca! Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu sức khỏe vô cùng, Thượng Quan Kỳ bị y lôi tuột ra phía cửa.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ bị người vào lôi tuột đi liền cả kinh vội la lên:

– Quan huynh đánh nó đi!

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn nữ lang áo trắng, từ từ giơ quyền lên nhưng chưa chịu đánh xuống.

Chớp mắt, Thượng Quan Kỳ đã bị Viên Hiếu lôi ra gần đến chỗ cửa mở.

Đột nhiên, nữ lang áo trắng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm ra giục:

– Đánh nó đi!

Lạ thay! Thượng Quan Kỳ vừa trông thấy thanh đoản kiếm, liền vung tay lên đánh thật sự đến “Bịch” một tiếng, trúng vai Viên Hiếu. Thế quyền rất nặng, Viên Hiếu lại không đề phòng bị trúng quyền phải lùi lại. Tay đang nắm chặt cổ tay Thượng Quan Kỳ phải buông ra. Y thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ kêu lên:

– Đại ca! Em có điều chi không phải?

Thượng Quan Kỳ lẳng lẳng không nói gì, ngơ ngác nhìn Viên Hiếu. Đột nhiên lại giơ quyền lên đánh nữa. Nhưng lần này Viên Hiếu đã phòng bị nên né mình tránh khỏi.

Thượng Quan Kỳ đánh không trúng liền múa tít song quyền lên đánh như

mưa, liền một lúc đến ba bốn mươi đòn. Mấy mươi đòn vừa mau vừa mạnh, nhưng Viên Hiếu nhờ thân pháp mau lẹ đều tránh được hết.

Thân pháp mau lẹ kỳ ảo của Viên Hiếu khiến cho quần hào phải chú ý. Mắt đổ dồn vào nhìn anh chàng nửa người nửa vượn.

Thiết Mộc đại sư kiến văn quảng bác, vừa trông thấy thân pháp và bộ pháp của Viên Hiếu đã biết ngay y thuộc vào hàng võ công thượng thừa. Thượng Quan Kỳ quyền đánh veo veo mà không chạm được tới quần áo y.

Nữ lang áo trắng đột nhiên khẽ quát:

– Lui ra!

Nàng vung đoản kiếm lên, Thượng Quan Kỳ quả nhiên lùi lại.

Viên Hiếu ngơ ngẩn nhìn thanh đoản kiếm trong tay thiếu nữ, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm: “Quái lạ! Thanh đoản kiếm này có bùa pháp gì mà khiến đại ca ta phải tuân theo mệnh lệnh? Bảo đánh ta cũng đánh, bảo thôi cũng thôi?”. Y đang ngẫm nghĩ thì nữ lang áo trắng thủng thẳng bước lại.

Viên Hiếu vẫn dán mắt vào thanh đoản kiếm không chịu né tránh. Y chợt nảy ra ý nghĩ muốn cướp thanh đoản kiếm trong tay nàng.

Bỗng thấy nữ lang áo trắng tùm tùm cười hỏi:

– Người là em của y phải không?

Viên Hiếu đáp:

– Phải!

Nữ lang áo trắng lại cười hỏi:

– Người có biết tại sao y không nhìn nhận người được nữa không?

Viên Hiếu lắc đầu đáp:

– Tôi không biết!

Nữ lang áo trắng lại cười hỏi:

– Người có muốn cùng ở với y không?

Viên Hiếu đáp:

– Mấy năm trời anh em tôi không rời nhau nửa bước, dĩ nhiên là tôi muốn ở với đại ca tôi.

Nữ lang áo trắng chưa trả lời, Thiết Mộc đại sư bỗng tiến lên lớn tiếng quát:

– Mັນ cô nương đối với một gã nhỏ tuổi chất phác tuyệt không có tâm cơ gì mà làm thế, chẳng hóa ra là một thủ đoạn đốn mạt ư?

Nhà sư vừa nói vừa đến đứng bên cạnh Viên Hiếu.

Nữ lang áo trắng mắt long lên lạnh lùng hỏi:

– Chúng ta đã có lời giao ước trước: Sau khi đại sư hỏi xong ba câu là ra

khỏi Mẫn gia trang lập tức, sao giờ lại không y ước? Còn ở lại đây là có dụng ý gì?

Thiết Mộc đại sư rùng mình nghĩ thầm: “Đúng rồi! Mình quả có giao ước với thị như vậy. Nếu không y hẹn thì ra thất tín”.

Nhà sư bị nữ lang hỏi cứng lưỡi không trả lời được. Hồi lâu mới nói:

– Lão tăng chỉ hẹn là ra khỏi nhà đại sảnh chứ không ra khỏi Mẫn trạch và không có ước định thời gian. Bây giờ lão tăng lập tức lui ra và vào ngay cũng được.

Nữ lang áo trắng nói:

– Đại sư muốn nói sao thì nói. Nhưng bây giờ phải lập tức ra khỏi nơi này ngay.

Thiết Mộc đại sư đưa tay kéo Viên Hiếu nói:

– Đi! Chúng ta cùng đi ra!

Viên Hiếu giựt tay ra nói:

– Tôi không ra! Tôi muốn đi theo đại ca tôi!

Thiết Mộc đại sư than rằng:

– Y đã bị họ đánh thuốc mê rồi, chưa thể tỉnh táo ngay được. Phải tìm cách giải thuốc mê cho y trước rồi mới cứu y ra được.

Viên Hiếu hỏi:

– Ông có cách gì cứu được y ra không?

Thiết Mộc đại sư biết Viên Hiếu tính tình hiền hậu chất phác, nếu không nhận lời với y, y quyết không chịu đi theo mình ra ngoài và sẽ bị nữ lang hãm hại. Võ công Thượng Quan Kỳ đã không ai ngờ đến mức độ ấy, nếu thêm Viên Hiếu bị nữ lang ám toán cho y nhập bọn thì bên mình sẽ thêm một tay cường địch nữa.

Nghĩ vậy nhà sư liền nói:

– Lão tăng sẽ nghĩ biện pháp cứu y và nếu chính lão tăng không làm nổi cũng nguyện tìm cho được biện pháp để cứu y ra.

Viên Hiếu hỏi:

– Ông nói có thật không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Suốt đời lão tăng chưa nói dối ai bây giờ.

Viên Hiếu cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, không có cách nào hơn được, đành thở dài nói:

– Được rồi! Nếu ông cứu được đại ca tôi thì tôi đi với ông.

Nữ lang áo trắng thấy Viên Hiếu khờ khạo nghĩ thầm: “Gã này thiên tính thật thà lại có bản lĩnh hơn người. Nếu ta thu phục được y thì bên mình ta sẽ có hai tay trợ thủ đắc lực. Khốn nỗi, Thiết Mộc đại sư đỡ đầu cho y là tay cao thủ bậc

nhất trong võ lâm hiện nay. Minh biết tìm cách gì để đánh tháo cho y bây giờ?”.

Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh, nghĩ ra một kế, cất tiếng nói to bảo Thượng Quan Kỳ:

– Người không còn sống được mấy ngày nữa đâu đấy nhé!...

Viên Hiếu tuy tin lời Thiết Mộc đại sư, nhưng ngày nào chưa được ở chung với Thượng Quan Kỳ là trong lòng băn khoăn lúc ấy. Y vừa nghe nữ lang nói liền hỏi ngay:

– Cô bảo ai sắp chết?

Nữ lang áo trắng chỉ Thượng Quan Kỳ nói:

– Ta bảo y sắp chết đó! Đáng thương cho y chỉ còn sống thêm được ba ngày nữa thôi.

Viên Hiếu cả kinh rú lên một tiếng, chạy lại chỗ Thượng Quan Kỳ. Thiết Mộc đại sư toan ngăn lại thì Phàm Mộc khẽ thở dài than rằng:

– Gã này nhất tâm lo lắng đến sự an nguy của đại ca y, dù ta có khuyên y cũng vô ích. Chi bằng tạm thời ra khỏi đây rồi hãy liệu.

Phàm Mộc nói đến đây thôi nhưng Thiết Mộc đại sư cũng hiểu rằng theo ý kiến của Phàm Mộc là trước hết hãy ra khỏi nhà đại sảnh để trọn lời hứa với nữ lang áo trắng. Xong rồi xông vào động thủ để chế phục nàng, đồng thời cứu Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu.

Nữ lang áo trắng cũng là tay sắc sảo không vừa, làm gì mà nàng không hiểu ý định của hai nhà sư, nàng tùm tùm cười nói:

– Tôi xin nhắc lại lời giao ước: sau khi đã trả lời xong ba câu hỏi thì các vị lập tức ra khỏi đại sảnh. Bây giờ cuộc vấn đáp đã xong, các vị nên ra ngay đi.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

– Dù có ra rồi vào lại ngay cũng không phải là thất ước.

Nữ lang nói câu này khiến cho quần hào cũng kinh ngạc.

Thiết Mộc đại sư cười nhạt nói:

– Khi lão tăng trở vào, chúng ta sẽ nhờ vào bản lĩnh của mình để phân thắng bại. Nếu lão tăng không bị thương rút chạy, tất là Mẫn cô nương phải bó tay chịu trói.

Nữ lang áo trắng nói:

– Việc chưa đến đâu mà đại sư đã đoán trước. Chẳng lẽ ngoài hai điều đại sư vừa mới nói, không còn điều gì khác nữa hay sao?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Quả bản tăng chưa nghĩ được kế nào lưỡng toàn.

Nữ lang áo trắng hỏi:

– Theo như đại sư tiên liệu thì các vị bị thương mà phải rút lui hay vẫn bối đành bó tay chịu trời?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Điều đó khó mà biết được. Mẫn cô nương quỷ kế đa đoan khiến người ta không biết đâu mà đề phòng.

Nữ lang áo trắng nói:

– Đại sư quá khen!

Phàm Mộc đại sư nói:

– Thị này hôm năm miệng mười. Sư huynh đấu khẩu với thị làm gì nữa. Chúng ta hãy ra khỏi nhà đại sảnh rồi hẳn hay.

Thiết Mộc đại sư gật đầu, rảo bước ra khỏi sảnh đường.

Nữ lang áo trắng cất cao giọng nói:

– Các vị chớ quên rằng đã kiếm danh vào Ký Tử Bạ và chỉ còn sống được mười ngày nữa thôi đấy nhé.

Thiết Mộc đại sư không đáp, đi thẳng ra ngoài. Quần hào lục tục theo sau ra khỏi sảnh đường.

Thiết Mộc đại sư ra đến giữa sân đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn quần hào nói:

– Trong việc này dường như do một mối cừu hận gây ra, trong đó có nhiều điều ngoắt ngoéo. Các vị đều nghe rõ rồi và nay cục diện cũng đã sáng tỏ. Tuy vậy, Mẫn cô nương chưa chắc là hung thủ làm việc đại nghịch bất đạo. Có điều mọi chi tiết trong việc này nàng đều biết cả. Lại còn một điều đáng chú ý nữa là: sau lưng nàng hiển nhiên còn nhiều người khác chủ mưu. Nhân vật đứng sau lưng này có lẽ còn ở trong Mẫn trạch.

Ngừng một lát, Thiết Mộc đại sư lại nói tiếp:

– Quan Ngoại Tiên Thần Đổ Thiên Ngạc giữa chừng thay đổi lập trường, quay về bè với nữ lang. Nếu y không phải bị người ta ám toán cho uống thuốc mê thì cũng bị người bức bách phải thế. Thanh Thành Song Kiếm đi đuổi người chưa thấy về, sống chết không biết ra sao. Những thủ đoạn gian ngoan này trên chốn giang hồ ít ai bì kịp. Bây giờ Mẫn gia trang đã biến thành một tổ quỷ rừng rợn. Các vị đều là bạn thân với Mẫn lão anh hùng, có người chân tâm đến để điếu tang, có vị đến vì một mục đích khác nữa, chẳng hạn như điều tra Tam bảo dấu ở đâu? Nhưng cục diện diễn biến đến nay xem ra không thể giải quyết bằng lời nói được. Chúng ta trở vào đại sảnh trông cậy vào võ công mà tranh đấu với cường địch. Vị nào không muốn dính líu vào chuyện thị phi này thì bây giờ ra khỏi Mẫn trạch cũng chưa muộn. Xin chư vị hãy suy nghĩ kỹ trước khi nhúng tay vào.

Một cơn gió đêm bay thoáng qua lật các tà áo của quần hào. Ai nấy đều

đứng yên không nói gì.

Thiết Mộc đại sư cũng lảng lạng ngửa mặt lên nhìn trời, tựa hồ như cho quần hào có đủ thời giờ suy nghĩ.

Bỗng có một giọng ồm ồm vang lên:

– Bây giờ các vị đại sư tính sao đây?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Bọn lão tăng vâng pháp dụ đến đây dĩ nhiên là phải làm xong việc rồi mới về chùa phục mệnh được.

Lại có một giọng khàn khàn khác nói tiếp:

– Chúng tôi đã kiếm danh vào Ký Tử Bạ, nếu lời của Mẫn cô nương quả không sai thì chỉ sống thêm được mười ngày nữa, chi bằng hãy cùng cô ta tranh chấp một phen rồi tới đâu thì tới.

Câu này dường như kích thích tấm lòng khảng khái của quần hào. Quần hào đồng thanh nói hùa vào:

– Đúng lắm! Trước hết bọn ta hãy chế phục Mẫn cô nương trước đã. Chế phục rồi thì không lo gì chủ mưu không lộ mặt.

Thiết Mộc đại sư đếm được còn ba mươi người và đều là những người tên tuổi trong giang hồ. Tuy không phải toàn bộ là cao thủ bậc nhất nhưng mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng biệt. Đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Hiện giờ chúng ta lâm vào tình thế như mũi tên đã đặt lên cây cung, không thể không phóng ra được nữa. Bất luận là người đứng sau bức màn là ai? Còn ở trong Mẫn trạch hay không? Nhưng về cái chết của Mẫn lão gia Mẫn cô nương biết rõ hơn ai hết. Lão tăng vâng mệnh phương trượng tề tộ đến đây, tất phải điều tra việc này cho ra manh mối. Vì thế mà lão tăng dám cả gan yêu cầu các vị một điều không được hợp lý cho lắm.

Võ tướng Cái Bang là Quan Tam Thắng cả cười nói:

– Lão thiên sư có điều chi xin cứ nói ra, sức chúng tôi làm được đến đâu xin vâng theo đến đấy.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Sau khi bắt được Mẫn cô nương rồi, xin các vị giao lại cho lão tăng dẫn về chùa Thiếu Lâm phục mệnh. Không hiểu có được các vị ưng cho chăng?

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Tuy Bang chúa bên tề bang cũng muốn như vậy, song đại sư đã có lời đề nghị trước nên tiểu đệ xin nhường lại. Còn Mẫn công tử xin để tiểu đệ dẫn về tề bang, nên chăng?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng chỉ xin dẫn một mình Mẫn cô nương về chùa là đủ rồi. Còn bất luận là những nhân vật nào khác, lão tăng không dám hỏi đến.

Quan Tam Thắng cũng nói:

– Tiểu đệ chỉ xin đưa một mình Mẫn công tử về tệt bang mà thôi, không dám tranh nhiều.

Quan Tam Thắng đảo mắt nhìn quần hào hỏi:

– Các vị nghĩ sao?

Quần hào đồng thanh đáp:

– Như thế là phải lắm!

Quan Tam Thắng nói:

– Đã không ai phản đối, vậy bây giờ chúng ta lại xông vào nhà đại sảnh được chứ?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin Quan huynh chủ trương đại cuộc cho, lão tăng xin vào trước.

Quan Tam Thắng lạng người đi một cái đến phía trước mặt Thiết Mộc đại sư nói:

– Đại sư đạo cao đức trọng xin đứng ra làm minh chủ vụ này cho mới được. Tại hạ xin dẫn đường.

Nói xong, đi thẳng vào cửa nhà đại sảnh, vung chưởng một cái, một luồng tiềm lực phát ra, hai cánh cửa mở toang.

Quan Tam Thắng một tay hộ thân, một tay chuẩn bị đối địch, bằng mình nhảy một cái vào trong đại sảnh, đưa mắt nhìn khắp một lượt thì trong nhà tuyệt không có một ai. Cả nữ lang áo trắng và bọn Thượng Quan Kỳ đã không biết đi đâu mất hết.

Quần hào vào hết rồi, phần đông đều đã tuốt binh khí ra. Trong đại sảnh lấp loáng ánh đao kiếm.

Quan Tam Thắng quay lại nói với Thiết Mộc đại sư:

– Có lẽ trong nhà này có đường hầm nên họ đã trốn đi hết rồi.

Thiết Mộc đại sư ngẩn người ra than rằng:

– Bọn mình đã tính sai một nước cờ, không khéo lại nhọc lòng vô ích.

Bỗng nghe một giọng ồn ồn nói:

– Dù bọn chúng có trốn đi rồi nhưng quyết không ra khỏi khu vực Mẫn trạch. Bọn ta đã muốn tranh đấu thì không còn úy kỵ gì nữa, chẳng lẽ không sục tìm cho ra tông tích bọn chúng được sao?

Một ánh lửa vung lên soi khắp bốn mặt tường nhưng không thấy lộ ra dấu

tích gì cả.

Quan Tam Thắng cười lạt nói:

– Chẳng lẽ chúng ta không tìm ra được đường hầm của bọn chúng hay sao?

Nói xong, đánh ra một chưởng vào bức tranh sơn thủy, chưởng lực mạnh quá làm bức họa vỡ tan rơi xuống đất.

Quần hào thấy Quan Tam Thắng phóng chưởng ra đánh vào tường cũng lập tức dùng đao kiếm gỗ khắp mọi chỗ.

Quần hào đây đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ, chỗ nào thấy khác một chút là biết ngay. Nhưng vẫn không tìm ra được chỗ nào khả nghi.

Quần hào đang lúc bó tay không còn mưu kế gì nữa thì đột nhiên có người lớn tiếng nói:

– Không chừng cửa hầm ở ngay trên mặt đất. Chúng ta thử tìm dưới nền nhà xem sao!

Quần hào lại dùng binh khí gỗ nhện lên một lúc. Bỗng có người trầm giọng nói:

– Đây rồi!

Quần hào lập tức dừng tay nhìn xem ai, thì thấy một đại hán tuổi trạc tứ tuần, tay trái cầm hồ đầu câu đứng ở giữa nhà.

Trong quần hào có đến quá nửa biết y là một tay cao thủ trong lục lâm miền Giang Nam tên gọi Dạ Ứng Tử Vương Càn.

Wương Càn vốn là người hung dữ nổi tiếng giang hồ, đã lắm mưu trí mà lòng thâm độc vô cùng. Y đi đâu cũng chỉ có một mình, từng gây ra nhiều vụ án mạng. Các tiêu cục tại Giang Nam phải điên đầu với y.

Quan Tam Thắng khẽ hỏi:

– Người cũng đến đây ư?

Wương Càn tủm tủm cười đáp:

– Hiện chúng ta đang có kẻ cừu địch phía trước, không nên trở mặt ra tay. Tiểu đệ biết đã gây ra nhiều thù oán với quý bang, nhưng để xong việc này rồi sẽ tính.

Quan Tam Thắng nói:

– Được rồi! Chờ việc này kết thúc xong đã, nhưng người chớ có tìm cơ hội để trốn.

Wương Càn cười nói:

– Tiểu đệ phải cái tính “Mềm nắn rắn buông” không muốn thua ai. Giả tỷ gặp trường hợp khó ăn thì có ba mươi sáu chước “vĩ đào vi thượng sách”. Quan

huynh nên phái các đệ tử cao thủ quý bang chặn các ngã đường, không khéo sơ hở một chút là chưa biết ai ăn ai.

Rồi không chờ Quan Tam Thắng trả lời, vung cây hồ đầu câu ở trong tay lên, dùng sức mạnh bổ xuống đất, quả nhiên lật được tấm ván ba thước vuông lên.

Một đường hầm từng bậc đi xuống lộ ra. Trong đường hầm tối đen như mực, cách ba thước là đã không thấy gì nữa.

Vương Càn cúi đầu xuống nhìn, lắc đầu nói:

– Nếu bên dưới họ có mai phục thì trong cái đường hầm nhỏ hẹp này khó lòng tránh được.

Quần hào thay phiên nhau nhìn xuống, nhưng không ai dám đi trước dẫn đường.

Thiết Mộc đại sư xem ra cục diện trở nên nguy nan hơn liền thẳng thắn đứng ra nói:

– Xin các vị hãy ở trên này chờ một chút, để lão tăng xuống trước xem sao.

Phàm Mộc đại sư cùng Quan Tam Thắng đồng thời bước ra trước mặt đại sư.

Quan Tam Thắng nói:

– Lão thiền sư chủ trương đại cuộc không nên mạo hiểm, xin nhường cho tại hạ xuống trước.

Phàm Mộc đại sư không nói gì nhưng lướt qua mặt hai người đi xuống ngay.

Thiết Mộc đại sư lo cho sự đệ mình gặp sự nguy hiểm, liền nói:

– Chúng ta cùng xuống cả.

Quan Tam Thắng cúi xuống xem thì không thấy Phàm Mộc đại sư đâu nữa, hấp tấp chạy xuống theo.

Quần hào thấy ba người xuống rồi cũng nối đuôi nhau xuống hết.

Phàm Mộc đại sư vừa đi xuống mau vừa vận khí đề phòng có người đột kích.

Đường hầm nhỏ hẹp quanh co, lúc rẽ sang mé phải, lúc lại quẹo sang trái. Càng xuống sâu đường hầm càng rộng hơn và tuyệt không thấy mùi hôi hám chi hết. Đúng là có người đi lại quét dọn thường xuyên.

Phàm Mộc đi thêm mấy khúc quanh nữa thì đột nhiên nghẽn lối. Phàm Mộc đại sư đưa tay ra sờ chạm vào một vật giá lạnh, thì ra phía trước có cửa sắt đóng chặt. Dừng lại một lúc thì Thiết Mộc đại sư, Quan Tam Thắng cùng quần hào cũng đã tới nơi.

Quan Tam Thắng vận động thần lực, dùng hai tay đẩy mạnh cửa một cái. Cửa sắt khẽ rung lên nhưng vẫn đóng chặt.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên hô lên:

– Lùi lại mau!

Quần hào hơi giật mình, bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng. Rồi có tiếng ồm ồm quát mắng:

– Con quỷ này thật là tâm địa ác độc. Chúng ta lại mắc mưu thì nữa rồi.

Thiết Mộc đại sư rẽ quần hào sang hai bên, vội quay gót trở ra nhưng chậm mất rồi. Chỗ khúc quanh, một hàng rào cây sắt thật lớn bằng cánh tay chắn mất lối ra. Thế là mặt trước cửa đóng lại, mặt sau có hàng rào sắt chắn đường. Trung gian chỉ còn một khoảng dài rộng khoảng chừng ba trượng.

o O o